

СЕКЦІЯ 5

SECTION 5

СВІТОВЕ ГОСПОДАРСТВО І
МІЖНАРОДНІ ЕКОНОМІЧНІ ВІДНОСИНИ
WORLD AGRICULTURE AND
INTERNATIONAL ECONOMIC RELATIONS

УДК 339.1

Ковач О. Є.

студентка факультету міжнародних
економічних відносин

Машкара-Чокнадій В. В.

старший викладач кафедри
міжнародних економічних відносин,
Ужгородський національний університет

**АНТИМОНОПОЛЬНА ПОЛІТИКА ЄС В УМОВАХ
ПОСИЛЕННЯ КОНКУРЕНТНОЇ БОРОТЬБИ**

Одним із головних завдань Європейського Союзу на сьогодні залишається підтримання добросовісної конкуренції як головної умови функціонування вільної ринкової економіки всередині угруповання. Для його реалізації Європейська Спільнота проголосила відкритість конкурентної ринкової економіки та виключення будь-яких проявів дискримінації економічних свобод як на національному рівні, так і на рівні підприємств.

Конкуренція – одна з найважливіших складових ринкової економіки, яка стимулює економічне зростання як на рівні окремого підприємства, так і на рівні держави. Разом із цим у середині Союзу створені всі умови для ведення чесної та відкритої антимонопольної політики, яка забезпечує ефективне функціонування внутрішнього ринку ЄС.

Антимонопольна політика – спосіб збалансування рівня конкуренції на національних і міжнародних ринках, контролю за процесами концентрації [1, с.88]. Саме Комісія ЄС є головною інституцією, яка бере на себе відповідальність за реалізацію спільної конкурентної політики в середині Союзу та спільну роботу всіх національних органів європейських країн у сфері конкуренції. Ці норми було затверджено спочатку в Римському договорі 1957 року, при цьому акценти розставлено в статтях 85-99, які регулюють питання конкурентної поведінки підприємств, демпінгу та державної допомоги, встановлюють базисні правила щодо заборони картелів та зловживання монополюючими положеннями, а також подано ряд доповнень до антимонопольного законодавства через відповідні регламенти Ради ЄС та директиви Єврокомісії [2].

До головних принципів антимонопольної політики в ЄС, які закріплені в установчих документах Союзу, належать:

– заборона угод підприємств, рішень об'єднань підприємств й узгоджені дії, які потенційно можуть впливати на торгівлю та вести до обмеження добросовісної конкуренції;

– заборона зловживання монополюючим (домінуючим) становищем (частка на ринку становить понад 60%);

– контроль за злиттями підприємств (концентрацією);

– контроль за наданням державної допомоги [1, с.76].

Нижче наведемо приклади за останні роки, де Європейська комісія визнала компанії винними через зловживання монополюючим становищем на ринку ЄС. Так на

початку травня 2022 року Комісія ЄС направила компанії Apple офіційний документ «Заява про заперечення», в якому викладено попередні висновки про те, що Apple використовувала своє домінуюче становище та порушила правила ведення добросовісної конкуренції на європейському ринку у сфері мобільних гаманців на iOS. В 2016 році вже проводилось розслідування Європейською комісією по відношенню до компанії, яка була оштрафована на 13 млрд.євро за порушення конкуренції на ринку Ірландії щодо пропозиції музичних сервісів в App Store, але згодом дане рішення було скасовано Судом ЄС через брак доказів.

Отже, ключовою метою антимонопольної політики Союзу залишається забезпечення основних свобод конкуренції на спільному ринку ЄС, а відповідно створення рівних умов доступу до ринку, та заборона усіх форм торгівлі, які обмежують конкуренцію [4, с.13].

Список літератури

1. Економічна конкуренція: сучасний стан законодавчого забезпечення та перспективи його модернізації : монографія / Т. І. Швидка – Харків : Право, 2020. – 376 с.

2. Євроінтеграційна діяльність. Антимонопольний комітет України [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <https://amcu.gov.ua/napryami/mizhnarodna-diyalnist/mizhnarodne-spivrobotnictvo>

3. Antitrust: Commission sends Statement of Objections to Apple over practices regarding Apple Pay [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/en/IP_22_2764

4. Проскурня О.М. Світова та конкурентна політика країн Європейського союзу: конспект лекцій / О.М. Проскурня // Національний технічний університет «Харківський політехнічний інститут». – Харків: НТУ «ХПІ», 2020.- 41 с.

Домбровська Т. М.

аспірант кафедри

Міжнародного обліку та аудиту

ДВНЗ «Київський національний економічний

університет ім. В. Гетьмана»

МОДЕЛЬ СВІТОВОГО ЕНЕРГОЗАБЕЗПЕЧЕННЯ: ПАРАДИГМА СТАЛОГО РОЗВИТКУ

На сьогодні національні уряди спроможні забезпечити лише імплементацію окремих схем і механізмів мінімізації викидів парникових газів, то для досягнення стратегічних цілей Паризької угоди темпи розвитку відновлювальних джерел енергії необхідно прискорити щонайменше ушестеро. Відтак – є всі підстави стверджувати про те, що жертвування динамікою економічного розвитку задля захисту довкілля у національних стратегіях і програмах соціально-економічного розвитку все ще залишається під великим питанням і викликає масу дискусій у наукових і політичних колах.

Таким чином, з методологічних позицій парадигми сталого розвитку нова модель світового енергозабезпечення має бути здатною одночасно вирішити три ключові проблеми сучасного світогосподарського поступу: по-перше, його системний перехід до принципово нової моделі енергозабезпечення на основі залучення у господарський обіг якісно нових джерел і видів енергетичних ресурсів; по-друге,